

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Leu.

Este de ajuns cu bogățiile?

E timpul secerișului. E timpul când sufletul nostru de muncitori harnici ar trebui să se umple de adevărată bucurie în Domnul, pentru că munca noastră este binecuvântată cu rod îmbelșugat. În zilele de azi însă nu putem constata o bucurie prea mare, nici măcar atunci, când vedem hambarele noastre încărcate cu tot feliul de bunătăți. Care este cauza întristării zilelor de azi? Vor fi mai multe cauze, dar una singură este hotărâtoare: »Suntem pedepsiți de Dumnezeu pentru neascultare».

Fericirea și mulțumirea noastră pământească nu atârnă numai de bunătățile ce le avem, ci și de năcazurile cari ar putea lipsi! Darul lui Dumnezeu se cumpănește între acestea două lucruri: bunătăți, și lipsă de năcazuri.

Bunătățile vin ca o urmare naturală a muncii noastre stăruitoare. Dar alătura de ele aflăm năcazurile nenumărate, cari vin drept pedeapsă pentru păcatele noastre. Suntem străduitori, dar totuși avem mult prea puțin, din cauza noastră, din cauza păcatelor noastre! Cine poate trage la îndoială munca stăruitoare a țăranului nostru, care îndeosebi acum, face și din noapte zi, numai ca să-și poată aduna recolta bogată. Muncim cu totii pentru »bunuri«, parecă numai acestea ne-ar aduce mânduirea. În goana noastră după bunuri lumesti nesocotim chiar și porunca lui Dumnezeu, căci în stăruința noastră oarbă, muncim chiar și în zilele rezervate pentru suflet, în zilele Domnului. Din păcate nu mai avem Dumineci și Sărbători! Ori chiar dacă le avem, le avem numai cu numele. Sufletul nostru, nu simte puterea prăznului, cum dorește Dumnezeu.

La începutul carierii mele de preot am dat peste un ciositor (cismar) care lucra și în zile de sărbători, ca și în zile de lucru. Întrebă, că de ce face lucrul acesta, mi-a răspuns că cu toată temerea de Dumnezeu este silit să lucreze chiar și în timpul când preotul este în Sf. Liturghie, — pentru că are familie grea, și năcazurile sunt multe și mari. »Să cum crezi că vei putea scăpa de năcazuri bade Nicolae«, l-am întrebă. »Prin munca Părinte«, a fost răspunsul. »Bagă de seamă,

om sărguincios, că nu este de ajuns numai cu munca pentru fericire și mulțumire; pentru aceasta mai e de lipsă și de darul lui Dumnezeu, pe care Dumneata cu munca din zilele oprite, niciodată nu-l vei primi. Numai munca binecuvântată aduce folos. Munca Dumnitale este fără folos, că e muncă blestemată».

Credinciosul meu șovăia din cap ca și când n-ar putea înțelege, că o muncă poate fi nefolosită. L-am făcut însă o propunere. »Nu mai lucre în zile de Dumineci și sărbători bade Nicolae, că e păcat foarte mare. Nu mai lucra, și dacă după o jumătate de an vei putea constata că ai suferit vre-o pagubă din această nelucrare, iată eu sunt gata să te despăgubesc din săracia mea de preot tinăr«.

— Zis și făcut.

Încă înainte de vreme și-a ținut măestrul nostru de datorință să-mă avizeze, că în adevăr numai munca din zilele iertate, este binecuvântată. Câtă vreme a muncit și în zilele oprite lipsa n'a voit să treacă pragul casei sale: Acum însă a plecat de multă vreme. »N'am știut Părinte! până bine de curând«, răspunde măestrul, »că fericirea omului nu atârnă numai de câștig. Din copilărie am auzit că dacă câștigi mult, ai mult. Este însă un neaddevăr. Astăzi pot spune la toată lumea, că numai câștigul pe cale creștinească și binecuvântat de Dumnezeu este folositor. Azi constat că câștigul meu este acelaș ca și mai nainte, dar din darul lui Dumnezeu, prin credința care stăpânește casa mea, cheltuelile sunt mult mai mici; sănătatea familiei nu lasă nimic de dorit, câștigul curat este deci mai mare ca orișicând«. Este și natural ca astăzi câștigul să fie mult mai mare, pentru că pe lângă puterile omului lucrează și puterea lui Dumnezeu! Numai acum a putut înțelege omul nostru, cuvintele Sf. Scripturi: »Porunca aceasta pe care îți-o dau eu azi, nu este mai pe sus de puterile tale, nici departe de tine. Dinpotrivă este foarte aproape de tine, în gura ta, și în inimă ta, ca să o împlinești«. (Deut. 30, 11–14).

Pr. M. Neagu.

Hristos, dătătorul de viață veșnică.

Și voi da lor viață veșnică (Ev. Ioan 10, 28).

Pentru a da un lucru, trebuie să-l ai, să-l posezi: Deoarece Hristos făgăduiește viață veșnică, însemnează că o are.

Da, în Hristos a apărut într-un fel unic pe pământ tipul vieții eterne. — Nu poți înțelege Evanghelia, mânduirea, persoana lui Isus decât pu-nând toate realitățile acestea subt unghiul eternității. Dacă-aș avea să fac o istorie a lui Isus aș împărți-o în trei părți:

Partea prima ar fi consacrată preexistenței sale. Drept »Motto« ar purta cuvintele Mântuitorului: »Înainte de a fi fost Avram, eu sunt«. Colo la originea lucrurilor, în mărirea Tatălui și în veșnicia Ființei Lui, trebuie aşezat leagănul Fiului unul născut al Tatălui. Partea două ar fi închinată, trecerii sale grăbite pe pământul nostru; nașterii sale în Vitfleem, tinereții sale petrecute la Nazaret, predicările sale pe marginea lacului Genizaretelei și în cetățile Galileii și Iudeii;

întrării sale în Ierusalim, morții sale, învierii sale preamărite și înălțării, trimiterii Duhului Sfânt ucenicilor, totul cuprins în micul interval de treizeci și trei de ani.

Partea treia ar avea de expus, acțiunea spirituală a lui Hristos, dela intrarea sa, sau mai potrivit, dela întoarcerea sa întru Slava cerească. Deasupra fiecărui drum al Damascului planează Hristos cel în veci viu.

Iată aici viața care nu trece, care se perpetuează și se transformă în viață eternă. Or acaestă soartă poate să fie și ta.

Ființă de-o zi prin natură, poți deveni în ființă a veșniciei prin credință.

Leagă-ți sufletul care trece, de Acela care rămâne în etern.

In felul acesta participă la veșnicia Lui.

În Hristos nici odată nu vom muri.

Pr. Gh. Secaș.

Să crezi în Dumnezeu...

Să crezi în Dumnezeu,
De-i bine, de e rău;
In sfântă voia Sa,
Să lași viața Ta...

Si când ești obosit
Si când ești rătăcit
Credința'n Dumnezeu
E scump sprijinul tău.

Să crezi în Dumnezeu
Când drumul este greu;
Te lasă'n grija Sa,
Când crucea este grea.

O, câtă mângăiere
Primești și în durere
Nădăduind mereu
In bunul Dumnezeu.

Când toți te-au părăsit
Si când ești ispitiit,
Isus, inima ta
Va liniști și mângăia.

Credința'n Dumnezeu
Te scapă dela rău...
E bunul cel mai scump
De-aici de pe pământ.
I. Marini, înv.-ostaș.

Ceasornicul.

Stau la masa de lucru și gândul meu zboară departe, departe...

Pretutindeni e liniște. Nici un sgomot nu se audă în cameră. Doar ceasul de pe masă care întocmai, ca un om ce-și aşteaptă sfârșitul, răsuflă tot mai încet: tic! tac! tic! tac!

Deodată, liniștea e și mai mare. În cameră nu se mai aude nimic. Ceasul meu a stat. De ce oare? A!... Imi aduc

aminte: Eu, astăzi am lipsit de acasă și nimenei nu l'a mai intors...

Il i-au în mâna, și răsucesc coarda, și potrivesc acele și el pleacă din nou la drum parcă mai voios. În cameră iarăși răsună: tic! tac!

Tictacurile ceasului sunt mai puternice și fac ca gândul meu să se opreasă din drum. Mintea mea, cugetă asupra acestui mic mecanism care

parcă ar vrea să-mi pună un sir de întrebări și anume:

Nu cumva ești și tu tot un fel de ceasornic? Cum se numește Ceasornicarul care î-a lucrat mașinaria? Il cunoști bine? Ii dai voie să-ți răsu-cescă coarda vieții și să-ți potrivească acele (ochii, gura, mâinile, picioarele etc.), ca să mergi pe drumul cel bun? Mergi la El când se strică? Servești de orientare și altor oameni? Nu cumva ești o piedică prin care faci ca și alții să se rătăcească în lume?...

Lață, în fața mea atâtea întrebări la cari mă cam rușinez să răspund, însă trebuie să spun adevărul.

Până mai acum câtva timp în urmă. Eu nu cunoșteam mai deaproape pe adevărul meu Ceasornicar. Eu auzisem Că-l un meșter neîntrecut, dar stam departe de El.

Eu alergam până mai acum, la un alt ceasornic nebun și smintit, care n'a făcut nici un vîrf de ac la ceasul meu.

Eu alergam la un fals ceasornic care nu știe nimic, nu poate să facă nimic, ci poartă pe nedrept acest nume. Lui îi predasem cheia de la ceasornic, iar el văzându-se stăpân, în loc să mi-l repare, l'a stricat mai rău căci doar la acest lucru se pricepe destul de bine.

Din această cauză, rămasese în urmă. Acele nu mai arătau ora adevărata. Nimeni nu putea să se orienteze după ceasornicul meu. În cele din

urmă, mergea tot mai încet. Pierduse orice putere. Dacă mai dura mult timp aşa, ajungeam »un mort viu«. Singur eu nu știam ce să fac.

Dar iată că cineva m'a în- demnat să mă duc la adevărul fabricant de ceasornice, căruia să-l predau cheia și să-l spun toate necazurile mele.

Eu am ascultat și m'am dus la El. Acesta văzându-mă și ascultându-mi cererea, nu m'a respins pentru că părăsise și mă depărtase de El, ci s'a apropiat de mine, m'a cercetat și a vazut că «Tot capul (meu) și toată inima (mea) este bolnavă de moarte» Isaiă 1—5.

Atunci, a luat în mâna Ceasornicul meu, i-a reparat stricăciunile făcute de falsul și nebunul ceasornicar, i-a răscrit coarda, i-a potrivit acele și-acum merge destul de bine. Ah! cât de mulțumit și cât de fericit sunt! Slăvit să fie Domnul! N'am cuvinte să-l mulțumesc și nu știu cum să-l laud și să-l cânt.

Văd însă, că vine și vechiul ceasornic nebun și smintit, care mă tot ispiteză să-i dau iarăși cheia de la ceasornic; dar eu îl cunosc acum cine este și ce vrea. Deaceea, de câte ori se apropie de mine, îi strig întocmai ca și Mântuitorul: Napoi nebunule! Napoi satano! Ce? Vrei să-mi strici din nou ceasul?...

I. Tudusciuc, inv.
ostaș al Domnului,
Brăhășoaia - Vaslui.

Gândul cel rău.

Un Tânăr călugăr, cel mai evlavios din toată mănăstirea se înfățișă odată înaintea starelui său și-i zise: »Părinte stareț! pe mine mă tulbură un lucru. Ori de câte ori săvârșesc o faptă vrednică de laudă, îmi vine în minte gândul că, ceialalți frați n'o pot face. În zadar osândesc acest gând, căci până să-l alung, el are destul timp ca să-mi lase în suflet o leacă de mândrie și îngâncare. Cum să scap de prigoana astui gând?«

— »Uite ce-i, fiule!« — răspunse starețul. »Tu ești aci la mănăstire de mic copil și n'ai umblat de loc în afară de zidurile ei. Fă deci o călătorie lungă și nu uita nici de sfintele așezăminte mănăstirești. În chipul acesta te vei vindeca. Călugărul mulțumi și a douăzi plecă în călătorie. În drumul

său el întâlni însă călugări cari îl întreceau cu mult în evlavie și sărguină și în fața căroră el se simțea mic. La început îi ocolea. În curând își dădu însă seama că gândul cel rău îi revenia tot mai rar și înțelese rostul călătoriei sale.

De-acu, el cerceta mănăstirile cele mai renumite prin sfintenia vieții din ele și se umili în fața celor mai venerabili pustnici, cu cari nici nu îndrăznea să se asemene.

Când se întoarse din nou la mănăstirea de unde plecase, el era pe deplin vindecat.

De-și acum săvârșea fapte și mai vrednice de laudă el se simțea mic și zmerit. Rar de tot îi mai revenia în minte gândul cel rău. Niciodată însă el nu mai aducea cu sine mândrie și îngâncare.

Gh. Soimă.

Din Sânt. de Peatră: Ioan Muntean. Din Sim-Veche: Mihai Ghinea, Maria Turmașan.

Din Derșa (j. Dorohoi): Ioan D. Moles.

Din Urbi (jud. Botoșani): Dumitru Gh. Nania.

Din Bengești (jud. Gorj): Dumitru Dumbravă și fica Maria, Ioan I. Surdu, Gheorghe I. Bistreanu, Loghin Gușetoiu, Elena Dtru Dochin, Dumitru Gușetoiu, Mihai C. Combrean, Lazar I. Gioroc.

Din Traian (jud. Bacău): Zaharia Pascu și soția Olga, Gheorghe Mandei și soția Maria și fiul Eugenia, Maria, Vasile și Ileana, Vasile C. Borcea și fica Eleonora.

Aparență și realitate sau lumea minciunii și lumea adevărului.

De când sunt oameni pe pământ, dar în zilele noastre cu deosebire, două drumuri par a împărți lumea; unul are drept deviză *aparență, minciuna*, celalalt *realitatea, adevărul*.

Dacă ar fi să ne folosim de limbajul biblic, drumul aparenței, l'am numi calea cea lată și frumoasă pe care toți aleargă, în care totul este sacrificat pentru aparență; lucrul de căpetenie este ca lumea să ne judece bine, în ochii ei să părem bogăți, cinstiți, buni creștini, cetăteni de frunte. De ceeace suntem în realitate, nu ne prea doare capul, toată râvna noastră este ca să ne laudăm în fața altora, mai mult, potrivim lucrurile așa, ca alții să spună mereu lucruri bune despre noi. Intre oameni ne fălim, ne etalăm, pe de altă parte, când e vorba să arătăm ceeace suntem în realitate, ne ascundem, asemenea când am făcut ceva care ne-ar putea strica numele bun.

In această stare de perverzitate, ne dăm seama că putem părea a fi ceva, asemenea vedem că de fapt este mai ușor să pari decât să fii, și atunci acceptăm metoda aceasta în viață, preferând aparență în fața realității, minciuna în fața adevărului, cu alte cuvinte ne cade mai bine să umblăm într-o haină de împrumut, pe care ceilalți o cred a noastră.

Dar iată cei cari aleargă astfel, bătătorind cu sgomot calea cea largă, întâlnesc pe Hristos. Privirea Mântuitorului, care nu caută la haina și la fața omului, cutremură pe iubitorii de aparență, în fața Celui ce este, să văd fățurnici. — Puși de-odata în fața ade-

vărului, își dau seamă că de mare le-a fost rătăcirea și căt de minciinoasă purtarea. Recunosc acum că pe calea cea largă, viața nu e decât, deserțiuni și vanitate.

Adevărata viață este pe al doilea drum, drum al adevărului al realității; calea cea strâmtă și cu spini pe care Mântuitorul ne îndeamnă să umblăm.

Pe această cale înfloresc umilința și smerenia, iar realitățile mari la care ne conduce sunt: *sfîntenia, dragoste, viață vesnică*. Iată după ce trebuie să alergăm; să ne trezim deci sufletele, să părăsim pentru totdeauna aparența înșelătoare, periculoasă și minciinoasă, și să păsim cu hotărâre pe calea cea strâmtă, spre marile realități netrecătoare, singurele valabile pentru sufletele noastre, care sunt asemenea nemuritoare.

Credincioși ai Bisericii ortodoxe, ne-am întrebat noi oare pe care drum suntem, ce cale bătătorim? Suntem tot pe cărarea aparențelor sau prin Hristos am făcut cunoștință cu realitățile și adevărurile vesnice?

Această întrebare ni-o pune Mântuitorul astăzi!

Să ne ispiti bine, bine să ne întrebăm înima și cu seninătate să răspundem Invățătorului: Doamne greșit-am înaintea ta, călăuzește-ne pe cărarea cea strâmtă, înviață-ne adevărul tău, pentru ca să ajungem la Tine și să rămânem întru Tine.

Drept călăuză a vieții noastre, să ne fie această frumoasă zicere: „*A fi, iar nu a apărea*“.

Pr. Gh. Secaș.

Rodnica activitate a „Oastei Domnului“ în județul Iași.

Odată cu sosirea verei, părintele P. Chirica, a îndemnat pe ostașii formați și conduși de Sf. Sa, să se ducă prin satele din jurul Iașului, spre a lua contact cu toți creștinii și ai îndemnă pe toți la viață creștinăescă a bisericii ortodoxe. Ducerea ostașilor s'a făcut în deplină înțelegere cu preoții ce sunt prin sate și numai cu bunăvoie lor. Lucrul pe care-l pot ostașii este numai acesta; de a ajuta lucrarea sfântă a fie căruia preot în parohia sa, pentru a începe cu un ceas mai devreme, viațuirea cea întru Hristos. Pă. Chirica și-a zis: de ce să se ducă ereticii adventiști, evangeliști, cu cărți de a le lor și învățături false ca să rătăcească pe creștinii noștri și să nu se ducă ostașii noștri care nu sunt altceva, decât fii bisericei, ce au hotărât să rupă cu păcatul și să înceapă o viață nouă.

In aceste idei, ostașii au fost în satele: Rediu lui Tatar, în Popricani, în Lețcani și în Sinești jud. Iași. Pretutindeni au fost așteptați de preoții

satelor, cu tot poporul. In toate satele s'a făcut slujbă frumoasă de preoți; iar răspunsurile Liturgiei, au fost cântate ne-spus de frumos și de dulce de corul oastei.

Râvna ostașilor pentru credința noastră strămoșească, Dumnezeu o știe că e de mare și de curată. Ti-i mai mare dragul să-i vezi zeci de chilometri mergând pe jos până departe în sate, având steagul în frunte și cântând imne creștine. Parcă nu-i mai poate doborâ nici lungimea drumului, nici praful gros nici arșița soarelui. Ei se duc, tineri și bătrâni, cu dorul în suflet de a avea și celorlalți frați, lumina ce o au în inima lor, că au cunoscut pe Domnul Isus și adâncurile legei ortodoxe. Ei se duc să spue tuturora, să rămâne credincioși până la moarte, lângă sănul sfânt al bisericii ortodoxe, să aibă de ajutor sfânta cruce, să se ferească de credințele false ale ereticilor, să rămâne copii sufletești ai preotului, pe care Dumnezeu l-a sfîntit să-i păstrească. Ei se duc, pentru

În Oaste au mai intrat:

Din Ficător (jud. Timiș): Maria Chitan, Elisaveta Chitan, Maria Golășie, Simziana Maga, Elisaveta Iavescu, Anastasia Tâncă, Eva Pătruț, Maria Magă, Elisaveta Chitan, Maria Silejan.

Din Ploiești (județul Prahova): Ștefan Filipenco, Balașa N. Cristea, Ana Ungvari, Ioan Chircă și soția Maria și fiul lor Virgil, Zaharia Marcu.

Din Mititei (județul Năsăud): Ioana Braicu, Bartolomeu Braicu, învățător; Sânziana Nistor.

Din Strei-Săcel: Ioan Todosoi, Letiția Popovici, Lucreția Stâncioi, Oprița Săcelean.

a răspândi oriunde legăturile »Oastei Domnului« căci astăzi, când, ereticii atacă sf. biserică, când bolșevicii atacă patria, când patimile ticăloase se cătăresc puterile trupești și sufletești ale neamului, numai organizația creștină »Oastea Domnului«, sub conducerea luminată a preoților, poate răzbi și înlătura dihonia care ar putea nimici neamul nostru.

Au ținut predici frumoase și înălțătoare toți preoții, îndemnând pe săteni de a se face ostași buni. Au cuvântat — după putere și ajutorul lui Dumnezeu și din ostași ca:

frații Lazăr, Ilie Ratculescu etc., au vorbit toți ostașii în parte, cu creștinii, sfătuindu-i numai cele creștinești.

S'au spus poezii frumoase creștinești, s'au cântat imne religioase.

Toate, toate dimpreună, au mișcat mulțimea credinciosilor până la lacrimi, hotărând pe cei mai mulți să se înscri în »Oastea Domnului«. Tot timpul verei se va continua această activitate pe care avem nădejdea, că Dumnezeu o susține și o binecuvintează.

Din Rev. „Sfânta Cruce“.

Adevărul și Minciuna.

Trăia odată doi negustori. Unul din ei spunea nu mai minciuni, celalalt totdeauna numai adevărul. Lumea le zicea: unuia Minciună, iar celuilalt Adevăr.

Minciună era cu mult mai bogat decât adevărul.

— Ei prietene, — zice într-o zi Minciună către Adevăr, — ce părere ai? Nu crezi tu oare, că în lumea astăzi mai bine de cel ce trăiește cu minciuna.

— Nu, răsunse Adevăr, nu cred. E adevărul, că de multe ori mai repede isbutești cu minciunile, dar nu trece mult și vine apoi răul.

— Ce spui, Adevăr? Știi, că sunt de zece ori mai bogat decât tine. Uite ce! Intreabă toată lumea, dacă-i mai bine să trăiești cu adevărul decât cu minciuna și, de ți-o da dreptate, toată averea mea a ta să fie, iar de mi-o da mie dreptate, atunci tot ce ai tu astăzi, al meu să fie. Ce zici? Te prinzi?

— Nu. Așa prinsoare nu-mi place: tu vii cu un rămășag, în care norocul se vede bine, că va ținea cu tine. Lacă am întreba pe Dumnezeu, zic și eu că mai merge... dar aşa, să întrebăm lumea, înseamnă să întrebăm pe cei cari sunt de o părere cu tine. Și la urma urmei, puțin îmi pasă de ce crede cealaltă lume!... Eu unul, am părere mea și astăzi mi-i de ajuns! N'am nici o nevoie de bogățiile tale și nu văd, cam la ce mi-ași primejdui, aşa fără nici o pricină, puținul meu avut, pe care mi-l-am agonisit cu trudă!

— Spune mai bine că ți-e frică! — răsunse Minciună — și numai fă pe mândrul!

— Văd bine că nu ne înțelegem! — zice Adevărul și de aceea orice vorbă-i de prisos. Orice mi-ai spune, n'ai să mă poți face să trăiesc ca tine și tot aşa, în zadar aș vorbi și eu, căci n'am să te pot face să-ți schimbi felul vieții. Uite, ce spun eu: ești încă Tânăr și nici eu bătrân nu sunt. Dacă Dumnezeu ne-o dăriu zile, vom ajunge poate să vedem într-o zi, cum e mai bine de trăit!

— Fie și aşa frățioare! Cu toate astea nădăduesc, că tot mie ai să-mi dai dreptate! — adăugă Minciună zâmbind.

Adevăr nu răsunse nimic.

* * *

Au trecut de atunci treizeci de ani. Adevăr și Minciună

îmbătrâniră. Și iată că într-o zi întâmplarea îi aduse față în față.

— De mult nu ne-am mai văzut, frate! — zice Minciună. Nici nu credeam să te mai întâlnesc vreodată... Ei, cum îți merge?... Ai făcut avere?

— Avere? Nu, n'am făcut!

— răsunse Adevărul, dar... slavă Domnului, o duc destul de bine... E drept... nu mai pot munci, căci sunt prea bătrân, dar Dumnezeu mi-a dat un băiat bun, care îngrijește acum de toată casa.

— N'ai decât un băiat?

— Unul singur și nici o fată răsunse Adevăr!

— Eu am și băieți și fete zise Minciună. Însă nu vor să mă ajute niciunul... și nici nu mă respectă cum se cuvine. Dumnezeu i-a înzestrat cu multă deșteptăciune, dar din nenorocire n'au de loc înimă. Îmi risipesc fără nici o rușine averea și n'au cel puțin recunoștință că le-am dat tot avutul meu. O să s'aleagă praf de averea mea și eu n'am nici o putere s'o împedesc. Dar nu numai dela copiii mi se trag necazurile. Toți prietenii mei cei vecchi, negustorii, toți mă nșală și mă fură, cari cum poate mai bine. Neamurile mă tărâie într'una pe la tot felul de judecăți... În scurt — frate, bătrânețea mea e tristă, nu-i de loc plăcută...

Adevăr și Minciună vorbiră cât mai vorbiră și după aceia se despărțiră.

— Săraci prietene, cum ai ajuns! se gândi Adevăr de-părtându-se... De acum n'ai să mai spui, că-i mai bine să trăiești cu minciunile decât cu adevărul. Ai înșelat pe alții și uite, că acumă și pe tine te înșeală alții — și prietenii și neamurile și chiar copiii tăi. Acuma văd că toate bogățiile tale s'au risipit și azi ești mai sărac ca ori care altul...

■ A ieșit de sub tipar carte „Intrați în Oastea Domnului“ ediția a 4-a. — În această carte se cuprinde tot ceea ce trebuie să știe un ostaș. În carte am pus și aproape 100 cântări de-ale Oastei.

Costă 40 Lei, — legată cu păreți tari 65 Lei și poșta 5 Lei. Cei ce doresc s'o aibă să trimite banii cu mandat poștal.

Rugăm pe toți ostașii cari și în trecut au mai desfăcut cărți și sunt buni plătitorii s'o ceară ca să le-o trimitem spre desfacere.

Istorioare de mare preț.

Mila adevărată.

Iosif fiul lui Iacob este vândut de nesocotința fraților, la niște călători străini cari îl duc în Egipt. Noi știm din sf. Scriptură, că Dumnezeu a purtat grije de credinciosul său. Pe nedrept ajunge în temniță, dar a scăpat. Nu numai că a scăpat, dar cu ajutorul lui Dumnezeu îl vedem în grația lui Faraon (împăratul) din acea țară. Tot cu ajutorul lui Dumnezeu pe cel întemnițat îl vedem în cea mai mare cinste, purtat cu triumf, jur împrejur prin țară. Purtat, ca lumea să cunoască pe cel dintâi om după Faraon.

Să presupunem că pe când Iosif era purtat în mod triunfal prin țară, acesta ar fi văzut în lanțuri pe frații săi, cari l-au vândut.iar fi văzut târâți spre locul de pierzare din ordinul împăratului. Oare n'ar fi intervenit el imediat pentru ca să scape pe frații săi dela pierzare? Ar fi intervenit, cu toate că frații săi erau niște trădători și vânzători păcătoși.

El s'ar fi dus și ar fi căzut în genunchi înaintea aceluia care l-a învrednicit de atâtă cinste și l-ar fi rugat plângând cu amar, ca pe rău făcătorii săi, să-i scape dela moarte.

Oare Mântuitorul nu face tocmai acest lucru, zi de zi pentru noi păcătoși? În fiecare zi îl tradăm cu faptele noastre, și El totuș poartă grija de noi, și ne știe ierta, numai să ne întoarcem spre El. După toate acestea bunătăți nu ne rămâne decât să ne rugăm lui Dumnezeu zicând: »Doamne Dumnezeule descopere-ne mila Ta cea sfântă, ca să cunoaștem mărire Ta sfântă, și slăvin-đu-te să putem aduce și pe trădătorii Tăi la cunoștința dumnei Tale«.

Mai mult decât mila.

O mamă adevărată păzește de foc, de mii de ori, pe fiul său iubit. Îl dojenește, îl o-prește să nu se joace cu focul, și el totuși e neascultător. Se arde, ba îl vedem uneori părlit. Mama are dreptul special de a-și dojeni fiul iubit; dar mi se pare că tot ea simte mai mult durere, dacă e silită să dojenească. Asemenea este și Dumnezeu, Isus Hristos cu bunătatea sa ne-spusă față de neamul omenesc.

Scris este: »Mare bucurie este în Cer, dacă un păcătos se îndrepează«.

Pr. M. Neagu.

ISUS IN MUNTE...

Obosit de truda zilei, s'a suit Isus în munte.

Ucenicii îl urmară și mulțimile la fel:

*Dornice de mântuire, pâlcurile lor mărunte
Așezatu-s'au în roată, cu-cucernicii, lângă El.*

*Ridicându-și dulce glasul, după clipe de hodină,
Cu privirea rotitoare, cu putere și avânt —
Când pe fruntea-i gânditoare valuri mândre de lumină
Pâlpăiau — le spuse, molcom, ziditorul Lui cuvânt:*

*»Fericiti sunt totdeauna ceice sunt săraci cu duhul
Că a lor e 'mpărația celui ce făcu văzduhul.
Fericiti sunt toți aceia care plâng, căci mângâierea
Le va potoli aievea tot năcazul și durerea.
Fericiti sunt cei blâzni, iată! Moștenirea lor e mare:
E pământul cu podoaba nesfârșitelor hotare.*

*Ceice flămânzesc și-aceia ce 'nsetează de dreptate
Fericiti sunt căci din roada viei binecuvântate
Săturase-vor... și iarăs fericiti în veci vor fi
Milostivii, că pe dânsii Domnul îi va milui.
Ceice sunt tot în iubire: cei cu inima curată
Fericiti vor fi că'n ceruri vor vedea pe bunul Tata.*

*Făcătorii buni, de pace, fericiti vor fi, zic Eu,
— Ei se vor chema copiii vecinicului Dumnezeu.
Cei goniti pentru dreptate, fericiti are să fie,
Lor le este hărăzit-a cerului împăratie.*

*Când minți-vor, pentru mine, vor vorbi cuvântul rău
Impotriva voastră 'n goană, ocărându-Vă mereu,
Bucurați-vă cu toții, plata voastră-i fericirea!
Si prorocii 'n goane grele dobândiră mântuirea«.*

*— Stau mulțimile rolate 'n jurul blândului Isus,
Cu privirele 'nsetate de cuvântul cel de sus.
Si cum vântul plin de farmec, adieri mângâietoare,
Resfira pe frunți robite de nădejdi biruitoare,
Si apostolii, cu ochii se perdeau în larg de fire,
Domnul îi privia cu zimbet dătător de fericire.*

Protopop Vasile Stoicanea.

In Oaste au mai intrat:

Din Poiana de sus (jud. Vaslui):
Maria Coadă Lată.
Din Bădeni (jud. Muscel): Ion

N. Robu, Ion C. Bolontoe, Gh. Saftu.

Din Poienele de jos (județul Bihor): Bulza Ana.

Din Răcăciuni (j. Bacău): Ioana Gh. Șerban și Emil Goncea.

RAPOARTE

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Amara (j. R.-Sărat).

Clipă cu adevărat sfinte am trăit noi Ostașii Domnului în ziua de 24 Iunie a. c. Subsemnatul luând inițiativa unei adunări mai mari a ostașilor de prin partea locului am fixat ca loc al adunării noastre satul Amara j. R.-Sărat, iar ca zi 24 Iunie, hotărâre la care s'au asociat și frații din satul Vălcele, satul Amara e primul din acest județ în care numărul ostașilor e mare. Și am pornit noi frații din Nicolești j. R.-Sărat în frunte cu subsemnatul pe la orele 3 dimineață. Nu ne vedeam la față, ne cunoașteam doar după voce. Pe drum când începuse să se lumineze bine am făcut numărătoarea Ostașilor. Eram 16. Mai lipseau. Somnul sau altceva poate-i vor fi reținut. Vor fi venit poate și ei la locul de plecare hotărât de mai înainte dar era prea târziu noi plecasem. Și spunând acestea mă gândesc la parabola celor zece fecioare, când au venit și cele cinci nebune ceva mai târziu de venirea mirelui dar era prea târziu. Priveghiați, dar sosind în Amara am purces la Biserică unde s'a oficiat sf. Liturgie de către Părintele local Ioan Popescu și subsemnatul în asistență ostașilor și a mulțor credincioși. După terminarea sfintei slujbe a vorbit Pr. Popescu explicând Evanghelia zilei scoțând în relief viața sf. Ioan Botezătorul. A vorbit apoi subsemnatul arătând că atât Isus cât și Apostolii n'au învățat numai într'un singur loc ci azi ii vedem în Ierusalim, mâine în Capernaum, în pustie este aceasta pentru răspândirea învățăturii Sale iar ostașii Domnului, pentru reînvierea acelor timpuri purced din sat în sat pentru a învăța pe toți să se întoarcă înapoi la Hristos trăind creștinește. După masă la ora 2 p. m., am ținut adunare la Biserică începând cu »Tatăl nostru«, cântat de toți frații și alte imne religioase spre mărire lui Dumnezeu.

Am vorbit apoi subsemnatul despre »Întoarcerea la Dumnezeu« care trebuie făcută de oricine la orice vîrstă, imediat ce aude cuvântul lui Dumnezeu, arătând că nu atunci când creștinul e pe patul de moarte să vrea să vină la Hristos. Atunci e prea târziu punând în legătură cu cei ce veneau — prea târziu însă — la Noe să-i primească în corabie în timpul potopului. (Vezi corabia lui Noe). Au urmat alte imne de ale ostașilor după care urma să ne despărțim, dar făcându-și apariția frații ostași din Vălcele și gândindu-mă că, au făcut drum lung spre a veni la adunarea de azi am amănat plecarea ca și Ap. Pavel, dând astfel posibilitate fraților și surorilor vălceleni să se bucure și ei câteva clipă împreună cu noi într-o Domnul. Vorbi din nou arătând că și cei din ceasul al XI-lea sunt deopotrivă cu cei veniți din ceasul I. A vorbit Părintele Popescu arătând mulțumirea ce-o simt toți văzându-ne adunați toți frații împreună. Adunarea întreagă cântă »Ce bine e când frații cu bine se unesc« și altele, după care am terminat adunarea noastră hotărâdu-se ca subsemnatul să mă duc să vizitez pentru 2 zile pe frații din Vălcele spre o mai deplină întărire sufletească, iar pentru luna Septembrie a. c. am hotărât să ținem o mare adunare a Oastei Domnului în satul Vălcele la care vor lua parte ostașii și

ostașele din satele: Vălcele, Amara, Hoinari—Dragu, satul de coloniști Nerași și Nicolești. Relev cu această ocazie dragostea și pricepera cu care d-na Preoteasă Paraschiva Popescu soția Părintelui din Amara stie să conducă organizația Oastea Domnului din Amara. Adunarea ia sfârșit la orele 5 p. m., având cale de mers spre casele noastre vreo 20 km. Încheindu-se cu o frumoasă rugăciune în versuri a d-nei Preoteze, rostită chiar de d-sa în care roagă pe Dumnezeu să ne călăuzească pașii făcând ca la viitoarea adunare să fim într-un număr mai mare, sporind astfel rândurile ostașilor Domnului după care întreaga adunare cântă »Tatăl nostru«.

Față Domnul ca lucrul cel bun să se desăvârșiască spre cinstea și lauda Bisericii noastre și a ostașilor ei. Amin.

Pă. Ioan G. Vasile,
ostaș al Domnului.
Nicolești, j. R.-Sărat.

Din Simeria (j. Huned.)

Pe ziua de 26 Iulie a. c. împreună cu frații Ioan Opris ostaș-misionar și colportor și Iosif Mermezan ne-am hotărât să chemăm pe frații ostași din jur la o întâlnire în comuna Simeria.

Deși nu s'a făcut mare sunătățe despre această adunare, totuși au fost frații din 9 comune și 3 orașe.

De dimineață luând parte la sfânta Biserică am dat cu toții răspunsurile liturgice.

Cu ocazia sfintirii celor 4 mari icoane dela ușile Impărătești, pe care le-a donat frații Iosif Mermezan; ne-a vorbit Alexandru Iacobescu teolog, despre însemnatatea și venerarea sfintelor icoane în cultul nostru bisericesc.

Dela Biserică am mers cu toții la frațele Iosif Mermezan acasă, unde împreună cu părintele din loc A. Truca, am luat masa în comun.

După masă primind binecuvântarea părintelui am cântat cu toții »Impărate Ceresc« iar dl teolog a declarat adunarea deschisă.

A luat parte un public destul de numeros între care și domni și doamne care totdeauna i-au parte la adunările noastre cu placere, și din când am înțeles, când va voi... Domnul și vom avea în fruntea noastră, pe cari și dorim din suflete având lipsă de talanți lor.

Programul se începe luând cuvântul frațele Aron Belașcu din Sibiu, care cu sfaturile sale a clădit temeinic sufletele tuturor fraților.

Ne vorbește apoi sora ostașă N. Tili, tot din Sibiu, dându-ne dovedă prin bine reușita-i vorbire că prin miș-

carea »Oastei Domnului« ce s'a pornit dela Sibiu, toți cei setoșați după mântuire, vor putea se beie din izvorul sf. Evangheliei prefăcând într-un izvor de apă vie tot sufletul celui adăpat din cuvântul Evangheliei lui Hristos.

Frații din Sibiu ne-au mai cântat și câteva cântări frumoase.

Au mai vorbit frațele N. Șerban din Rapolt, frațele I. Radu din Deva și alții, s'au spus poezii de copii și sau cântat

cântări de grupurile mai însemnate ca: Tâmbo, Rapolt, Sântămăria de peatră și Simeria Veche.

Ne vorbește apoi de încheiere iubitul nostru frate Ioan Opris lăsând urme adâncă pătrunse în inimile noastre. Ii zicem și din acest loc ca Domnul să-i răsplătească osteneala ce o face pentru scăparea sufletelor creștinești din cursele diavolești.

Muntean Gheorghe, ostaș, Batiz, jud. Huned.

Sfintire de steag în com. Arbore, Bucovina.

De multă vreme noi ostași din com. Arbore, Bucovina, ne străduim să avem și noi un steag sub care să ne putem strângă rândurile ca să luptăm mai cu curaj contra tuturor retelelor ce ne bântuie în ziua de astăzi. Și bunul Dumnezeu ne-a ajutat, căci în ziua de 24 Iunie a. c., am serbat sfintirea steagului nostru. A fost pentru noi o adevărată sărbătoare de înălțare sufletească.

Au luat parte ca la 400 de frații ostași din comunele vecine, ba chiar și din depărtări mai mari. Era o zi nespus de frumoasă și plină de soare.

Înălțat ce s'a arătat soarele

de dimineață, au început să apară și grupuri de ostași din toate părțile, cântând cu steagurile în frunte.

Cel dintâi grup cu steag a fost a fraților ostași din depărtata com. Bosanci (peste 50 km.) cari au plecat în sara trecută de acasă călătorind toată noaptea. A sosit apoi un imponant grup cu 3 steaguri în frunte din comunele Părtești de jos, Comanești și Botușana. Din direcția opusă s'au arătat în scurt alte 2 steaguri, a fraților din Horodnicul de sus și Margine, la cari s'au alăturat frații din Sucevița, Horodnicul de jos și Clit. Au mai luat parte în grupuri mai mici din comunele Cajvana, Poieni, Lazlovoi, Milișăuți, Bădeuți și Burla.

Frumoasa și spațioasa biserică era ticsită de credincioși. Mișcătoare era înfățișarea în biserică cu cele 7 steaguri postate în fața sf. altar.

Dumnezeiasca liturgie a fost săvârșită de către P. C. S. pă. paroh C. Ursachi, împreună cu P. C. S. pă. Malcinschi din Cajvana. Răspunsurile liturgice au fost date de corul mixt al plugarilor din loc, conduși de subsemnatul. În decursul slujbei a sosit și P. C. S. pă. S. Tonigaru cu credincioșii dela vechea biserică a lui Luca Arbore hatmanul, din Arbore Cotul de jos.

Sfintirea steagului s'a săvârșit la ora 11 în curtea bisericii.

După săvârșirea actului sfintirii, a vorbit P. C. S. pă. C. Ursachi despre însemnatatea Oastei Domnului, îndemnând pe ostași adunați ca alături de preoți să lupte cu toate puterile într-o apărarea credinței noastre strămoșești și pentru stârpirea a tot rău dintră noi.

A mai îndemnat și la păstrarea portului românesc, ferindu-se de zdrențe de prin cele prăvălii jidovești; ci îmbrăcămintea românului să fie și mai departe lucrată de mâna harnică și îscusită a gospodinei noastre, frumos și plăcut lucrată, însă fără lux și împodobiri de prisos, care duce la ruină și la destrăbălare. — La predarea steagului către stegarul Simion Tiperciu, corul a cântat deviza: Pe-al nostru steag e scris unire. După aceasta toți ostașii și oaspeții au fost luați pe acasă și ospătați. La ora trei ne-am adunat din nou pentru a lua parte în aceeași rânduială cu steagurile la săvârșirea vecerniei, după care a vorbit P. C. S. pă. I. Tonigaru, despre datorințele ostașilor, dându-le frumoase pilde din sf. Scriptură.

A urmat apoi o însuflețită adunare în curtea bisericii la care a luat cuvântul mai întâi frațele S. Barbă dela Bosanci, care în cuvinte frumoase a îndemnat pe frații la o viață nouă, la o viață petrecută după porunca Domnului. După aceasta s'au recitat poezii: O ce veste minunată, O ce dulce-i Domnul sfânt și Oda ostașilor, de către fetițele Eleonora Bolmoș, Sofronia Hrib și Illeana Checheriș. A mai vorbit frațele Blându tot din Bosanci, despre cuvântarea Domnului nostru Isus Hristos de pe munte. Apoi fiecare grup a cântat frumos 1—2 cântece religioase-morale, cari toate au plăcut foarte mult. În deosebi frumos a fost cântecul »Tatăl nostru cel ceresc«, cântat de grupul fraților dela Margine.

A mai vorbit S. S. pă. Malcinschi, îndemnând ca să ne adunăm cât mai multă hrană sufletească, după cuvintele sf. Scriptură: Căutați mai întâi împărația lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă.

La fine frațele Simion Tiperciu a mulțumit P. C. preoți pentru slujba frumoasă ce au săvârșit, precum și pentru frumoasele învățături, iar fraților oaspeți, pentru bunăvoie ce au avut de a veni la noi din toate părțile, ca împreună să ne întărim în credință și să aducem laudă și mărire lui Dumnezeu pentru toate binefacerile. Dumnezeu să răsplătească cu bine osteneala ce au avut luând parte la sărbarea noastră.

Gavril Popovici,
cantor bis.